

Ellen Quanten wordt directeur van de alarmcentrale van een verzekeringsbedrijf.

'Wie hier onder de brug slaapt, kiest er zelf voor'

TILBURG

STEPHAN JONGERIUS

'Deze organisatie is klaar voor de toekomst.' Ellen Quanten constateert het zelfbewust, maar zonder arrogantie. Na acht jaar vertrekt ze als bestuurder van Traverse, het vangnet voor wie in Midden-Brabant dakloos is of dreigt te worden.

Ze was 31 toen ze naar Tilburg kwam, ze zou naast directeur Paul Wezenberg komen staan. Zijn ervaring in combinatie met haar onbevangenheid, was het idee. Maar na anderhalf jaar viel Wezenberg door een ongeval weg en stond ze alleen aan het hoofd van de organisatie met 300 medewerkers, 1100 cliënten en een budget van 15 miljoen euro.

Net daarvoor was ze raadslid geworden in Eindhoven om van nabij mee te maken hoe het stadsbestuur werkt. "Intensief ja, ook omdat ik in die periode onze twee kinderen kreeg. Ik heb meteen gezegd 'ik kan niet op twee plekken pieken' en heb de prioriteit bij Traverse gelegd."

U wordt nu directeur van de alarmcentrale van een verzekeringsbedrijf. Had u hier misschien net zo goed een bandenfabriek kunnen leiden?

"Haha, theoretisch misschien, maar dan had ik het niet met dezelfde bevologenheid gedaan. Ik ben geen type dat altijd voor de allerkwetsbaarsten werkt, maar heb er wel affiniteit mee. Mijn nieuwe functie aan het hoofd van de alarmcentrale is commerciëler, maar ook daar gaat het erom mensen die redelijk ontredderd zijn zo goed mogelijk te helpen en bejegenen."

U laat een gezonde, professionele organisatie achter, zegt u. Wat merken diegenen die erop zijn aangewezen daarvan?

"Ze ontmoetten hier altijd sterk een houding van 'och gut, kom maar bij ons'. We namen mensen op en gingen voor ze zorgen. Sommigen zaten dertig jaar, die verdienden de gouden roos! We zijn er denk ik in geslaagd het beeld van de groep beter neer te zetten: het zijn niet alleen clochards, maar vooral mensen die door omstandigheden op een kwetsbaar punt in hun leven onderuit zijn gegaan."

Maar wat hebben mensen daar zelf aan?

"Wie uit de bocht is gevlogen is daar zelf zelden blij mee. Nu is 60 tot 70 procent van onze cliënten binnen twee jaar bij ons weg. Ze redden zich weer, soms met steun van de ggz of verslavingszorg. Dat waarderen ze zelf ook. Vooral diegenen die we in de wijken begeleiden, blijken heel tevreden."

Het was crisis, het beleid werd harder - wiettelers gaan zonder pardon de straat op. Liep het jullie soms niet over de schoenen?

"We zijn gaan focussen op de zwaarste groep. Pas als mensen te zwaar verslaafd zijn of te instabiel, komen ze bij ons. Doordat het imago van de groep is veranderd en wij ons realiseren dat zij voor hun omgeving lastig kunnen zijn, bieden corporaties makkelijker woningen aan. Ik hoef ze niet dankbaar te zijn, we zijn samen verantwoordelijk."

Wat betekent die zwaardere groep voor jullie medewerkers?

"Zij moeten goed met gedragsproblemen en agressie kunnen omgaan. We hebben veel in onze medewerkers geïnvesteerd, ook van nogal wat mensen afscheid moeten nemen die de veranderingen niet trokken. We hadden als werkveld niet het meest aantrekkelijke imago, maar hebben toch goede vervangers kunnen aantrekken. We zijn nu zelfs in beeld als beste werkgever in de branche."

Hebben jullie nooit mensen op straat hoeven hoeven laten staan?

"Begin dit jaar was het vooral met gezinnen even lastig. Er hebben ouders met kinderen in het portaal gestaan die nergens anders heen konden. Gelukkig staat Tilburg, in tegenstelling tot sommige andere gemeenten, op het standpunt 'geen mensen onder de brug'. We hebben ons destijds twee maanden beholpen door mensen onder te brengen op vakantieparken. Als er in de stad soms iemand onder de brug ligt, kiest hij daar zelf voor. Sinds Tilburg voor de moeilijkste groep voorzieningen heeft als Skaeve Huse en Housing First worden mensen niet meer als hete aardappelen doorgeschoven."

De nieuwbouw en renovatie van de gebouwen aan de Reitse Hoevenstraat en Gasthuisring laten nog altijd op zich wachten.

"De aannemer wordt nu snel bekend, vermoedelijk kunnen we nog dit jaar aan de slag. Die hele operatie komt deels op mijn conto, maar trots de eerste steen leggen? Dat hoeft voor mij niet zo."

Grondlegger van Traverse was Gerrit Poels. Toont het feit dat hij nog altijd nodig is niet de tekortkoming aan van het formele vangnet?

"Dat weet ik niet. Mensen die met kinderen van een uitkering moeten rondkomen, kunnen moeilijk tegenslagen opvangen. Fantastisch dat hij daarbij helpt, zonder regels. Ja, bij ons komen vaak óók mensen die al langer tussen kastjes en muren hebben gedwaald. Ook voor ons is het nog moeilijk de weg te vinden in dat wereldje. Maar wie dakloos is, de Nederlandse nationaliteit heeft of een verblijfsvergunning, krijgt bij ons hoe dan ook hulp."

We namen mensen op en gingen voor ze zorgen

Ellen Quanten

Ellen Quanten

Ellen Quanten (1977, Lommel, België) neemt komende donderdag officieel afscheid als directeur/bestuurder van Traverse, stichting voor maatschappelijke opvang. Ze trad er in oktober 2008 toe als lid van de raad van bestuur. Ze studeerde psychologie en werkte vervolgens bij de vergelijkbare, maar veel kleinere stichting Doortocht in Venlo en vervolgens als manager bij de GGZ in Breda. Ze wordt nu operations directeur Benelux

bij Allianz Globals Assistance. Van 2010 tot 2014 was ze raadslid voor D66 in Eindhoven. "Politieke ambitie? Ik ben meer van de uitvoering, maar zeg nooit nooit."